

Vízkeresztre

Jövének távol, boldog Napkeletről
Három királyok, híres mágusok,
Mert hírt hallottak a csodás Gyerekről,
Kiről legenda és jóslat susog.

Ki született szegényen Betlehemben,
Kit megöletne Heródes király
S aranyat, tömjént, mirrhát lelkesedve
Hoz néki Gáspár, Menyhért, Boldizsár!

Szerecsen, indus, perzsa, mind csodálja
A Kisdedet, ki a jövő királya
S a csillagot, mely homlokán ragyog.

Ő édes, kedves. Bájolón gagyog
S egy pinyókét néz, mely szent szeliden
A Szűz Mária vállán megpihen...

Tutajok a Tiszán...

A némán ballagó vizen
Tutajok úsznak szeliden.
Nekem mindegyik izenet,
Mely megállítja szívemet.

Máramaros, a régi, szép,
Melynek vidoran zöld vizét
Bámultam bús fiatalon,
Izen nekem a tutajon.

A messze zengő vén hegyek
S a vén sasok a bérc felett,
A fiatal Tisza s Sziget
S egy fehér kendő integet.

Egy fehér kendő: szerelem,
Maholnap szemfedőm nekem,
Alatta álmom folytatom
Az alvilági tutajon...

Finikének

A boldogságot akkor érezed meg,
Mikor már nincsen, mint a madarat,
Mely az erdőnek nyári éjszakáján
Fölötted álmodott vén fának ormán
S akkor láttad meg, mikor elröpült.

A boldogság az, ami volt. Az élet
Csak szenvedés, csak álom, bús, ködös.
Örök csak az, mi túl e földeken,
Emlékek boldog szigetén dalol már,
Kálvária-domb minden tűnt öröm,
Melyen megváltó bánatunk köszönt!

Lázár az égben

Bíbor és bársony köntös lesz ezután az éked.
- Köszönöm, megszoktam már a darócot, mely éget.

Arany és ezüst tálból fogsz enni csarnokomban.
- Köszönöm, megszoktam már a csontokat a porban.

Tömjén és mirrha s ámbra fog illatozni néked.
- Köszönöm, a bús erdők gyantája volt az élet.

Az angyalok danáját hallod majd mindörökkön.
- Köszönöm, az anyámét hallom, ringatva bölcsőm!

Ábrahám kebelében az üdvök üdve vár rád.
- Köszönöm, engedjétek tovább is élni Lázárt!

Magyar tél

A kicsi kocsmá ablaka világos,
Fehérvirágos, mint a temető,
Hol a nap éppen vérködösen áldoz
S a hold sápadt sarlója egyre nő.

Az este jó és a fehér kereszték
Nagy békessége integet felénk,
Szelíd magánya a mély, ősi kertnek,
Hol megpihen majd minden nemzedék.

A tünde ég pásztortüzei lassan
Kigyúlnak rendre és az ég alatt,
A temetőben és a kocsmazajban,
Egy néma angyal halkán áthalad.

A szárnyakat hallják egy pillanatra
A vén ivók s bús holtak, csöndbe lenn,
A Bodri szüköl, a havat kaparja
S a kakukkóra megáll hirtelen.

Babona, bánat, borok és botorság,
Mind összekapnak és a kocsma zug,
Fölzengenek az átkok és a nóták
És döngetik a temetőkaput!

Mit akartam?

Kifelé ballag már a vén diák
Az életből és a melódiák
Gyéren zendülnek ajkán s csendesen,
De azért még pár nóta megterem.

De azért én panasszal nem vagyok,
Az Isten napja néha rám ragyog,
A csillagok a régi szelidek
S hozzám hajolnak lassan a szivek.

Mást nem akartam, Isten a tanúm,
Elhallgat immár a vád és a gúny,
Mivel az értetlenség illetett,
Mert úgy szerettem a szegényeket.

Magyar szegénység hű költője, én,
Kitartok véled, régi jó remény,
Hogy a jövőnk csak nekünk terem
S hogy e jövőt építi énekem!

Magyar szegénység: véget ér e tél,
Lesz még itt szőlő és lesz lágy kenyér,
Az igazság lesz úr e föld felett
És az se fáj, hogy én már nem leszek!

Tavaszcélzás

A déli szélben lehunyom szemem
És gyöngyvirágok szagát érzem.
Az esti égen violás a szín
És kikeletben járnak álmaim.

A hó alól már dobban boldogan
A föld nagy szíve s csendesen fogan

A csíra, melyből új élet terem
S bimbók bomolnak majd szűz réteken.

Az örök nap még bágyadtan ragyog,
De tavaszosok már a csillagok
S az éjszakában zizzenő neszek,
Egy új világ susogja már: leszek!

A földre fekszem, hallgatom szívét,
Az égre nézek, kémlelem színét,
Ég, föld között angyali üzenet
Hirdeti a jövődő életet.

Mert boldog ige ez és szent igaz
És örök törvény és áldott vigasz,
Hogy győz az élet, duzzad és dagad
S elönti mind az ócska gátakat!

Gandhi

Szent Ázsiában él egy férfi, hallod,
Helóta nép sok kis helóta nagyja?
Egy férfi, aki tudja, mit akar
És azt akarja, amit nemzete!
Egy férfi, aki bír lemondani
És cselekedni hitvallón, ha kell!
Egy férfi, aki nem ágál s beszél,
De példaképpen él és köntösét
És gondolatját egyként osztja meg
Fajának minden sarjával. E férfit
Dalolom én ma nektek, daltalan
És hittelen kufárok, konclesók!
E férfit, aki hozzám közelebb van
És rokonabb velem, mint a ti hitvány
És hangos pereputtyotok a fórum
Nagy cirkuszának bíborszőnyegén.
Alvó világunk ébredő szive,
Rab gondolatnak fölszabadítója,
Vesztett hazának honszerzője, téged,
Kis országom, vert fajtám, szolganépem
Nevében várva és akarva egy jobb
És igazabb kort, énekellek én, én,
Szent Ázsiának árva száműzöttje.

Japánosan

Nem építettem kunyhót sem magamnak
És nem szereztem sápadt kincseket,
A vágyaim a végtelenbe laknak
S minden pompád enyém, szent kikelet.

*

Van éjszaka, hogy oly közel a holdnak
Arany tányérja a kék ég falán
És bánataim oly távol bolyongnak,
A mennybe szálltak boldogan talán.

*

Az óborokban annyi feledés él
És annyi emlék s úgy tetszik nekem,
Hogy régi életeim szenvedését
Békélt gyönyörrel újra ízlelem.

*

A kedvesem elküldte a szelencét,
Mely fekete, akár az éjszaka
És benne egy szál jázmin, régi emlék,
Oly hervadt, mint az életem maga.

*

Egy őzet lőttek a szegény vadászok,
Kiket az élet űz, e rengeteg.
Az őz szeméből könny és vér szivárog,
De boldogabb már, mint az emberek!

Öreg színész

Még ruganyosan jár-kelel a színen.
Hány éves, azt nem tudja senkisé.

A maszkja még, ha úgy kell, fiatal
S maradt számára is még diadal.

Az öltözőben sokszor elmereng,
Hogy hova tűnt a régi regement?

A régi tapsok forró zápora
Az ő fejére nem hull már soha.

A régi cimborák és szeretők
Nyugdíjba vagy a sírba mentek ők.

A régi koszorúk babérja int,
De nem találja régi álmait.

Az élete lejátszott, únt szerep
S a nagy süllyesztő egyre közelebb.

Az örök sűgő azt susogja: Csend!
S négy deszka közt pihen meg odalent!

48 március 15.

Ó régi szép est... tündöklő siker,
Mikor jön egyszer hozzád fogható,
Dicsőséged az egekig ivel,
A deszkáidon tetté vált a szó.

Igen, az Ige testté lett, derék
És lelkes nézők tapsoltak neked,
Színházi est, melyen - ó büszkeség! -
A gondolatszabadság született.

Aktoraid: Petőfi, Jókai,
Vasvári, Táncsics és a korai
Tavaszi mámor sok nagy ifja még,

Színésznőd Laborfalvy Róza volt,
Ki Jókainak szívére hajolt...
Ó régi szép est: jössz-e vissza még?

(Bordó cipellő...)

Bordó cipellő, karcsú, mint a csónak,
Mely álmok, vágyak tengerén evez,
Kicsike fészke fojtott férficsóknak,
Parányi zsámoly, mely szívet sebez:

Bordó cipellő, bíbor, mint a vérünk
És mint a hajnal, mely halkán virrad,
Bús életünk és térdeplő reményünk
Előtted ó be fájón megriad!

Bíbor cipellő, gyönyörű topánka,
Karcsú, víg csónak sorsunk tengerén,

Suhanj, suhanj sok boldog éjszakába,
Büszkén, győzelmesen és könnyedén!

Emlék

Egy régesrégi operettben
Egy kis színésznőt megszerettem.

Játszott a távol rokokóban,
Szívemmel is játszott valóban.

Nekem oly szent volt ez a játék;
Az irigy sorstól bús ajándék.

Lelkembe villant szőkesége...
De a játéknak vége, vége.

Egy melódia él szívemben,
De a szövegét elfeledtem.

Fáradt, unott, szomorú néző,
Tudom már: minden nő színésznő!

A szeri pusztán

Be szörnyű csönd ül e vén táj felett:
Halálos csönded, elhagyott Kelet.

A sátorok elmúltak és a rom
Oly néma, mint kővé vált fájdalom.

A felleg, amely ballag az egen,
Ezer év gyászát hordja vemhesen.

A varjú, mely rebbenve száll tova,
Tán érzi, minek áll ma itt tora?

A nap vezéri sátora, az ég
Aranybíborral, régi volna még

S a csillagok, az örök őrszemek
Az ősi vigyázással fénylenek.

S a szél a régi dalt dúdolja csak
S a jegenyék a vártán állanak,

De jaj, hol van ma ama hét vezér,
Hol egy is, egy csak, aki nem beszél,

De vérét a serlegbe önti és
A néppel együtt győzni, veszni kész.

És hol a nép, amelytől fél Nyugat?
A szeri pusztán kósza eb ugat.

Bagoly huhog a bús rom rejtekén,
Ó szeri eskü: hadd idézlek én!

Somlay Arthurnak

Pozsony és Kassa dómjának harangja
Zeng fönséges hangodban, Somlay,
És benne sírnak ujjongva, zokogva
Tünt századok magasztos álmai.

És benne bűg a vajúdó jövendő,
Hogy lesz még egyszer ünneped, magyar
És benne orgonál sok ősi erdő,
Tavasz nyög benne s zokogó avar.

A szép hazugság deszkáin ha látlak,
A szent igazság hite szól felém
És bátor tett lesz a bús költemény.

Ó szent a játék és áldott a látszat,
De több, nagyobb a te művészeted,
Ki ember s férfi vagy minden felett!

Szent Sebestyén

Nyilazzatok: a seb rózsát terem,
Mely nyílni fog az örök kertbe fenn!

Nyilazzatok: minden nyíl szárny nekem
Feléd, örök hazám, ó végtelen!

Nyilazzatok: bíbor dísz lesz sebem,
Mely hirdeti: halálon győzelem!

Nyilazzatok: kínom megszentelem
Isten vitéze én, az Úr velem!

Nyilazzatok: én már emelkedem
Túl hegyeken és túl fellegeken.

Nyilazzatok: koronát küld nekem
Örök Cézárom, égi jegyesem!

Fanyar tavasz

Ma jobban fájsz, mint eddig, ó tavasz,
Te minden évben ékes és derűs,
Te minden évben fiatal maradsz
S az én szívemből lassan messze tűnsz.

Hol vagytok régi tavaszok szelid
És édes játécai, szerelem
S dicsőség pillangói, merre vitt
Víg táncotok, mely játszott csak velem?

Hol vagytok régi lányok és dalok
És régi álmok, hol a régi bú,
A régi bú, hogy fiatal vagyok?
Az örök álom vár már, vén fiú!

A jubiláns

Rátkay Sándornak

Magyar művésznek gond és baj a sorsa,
Magyar művésznek vergődés e lét,
A végzete halálig ostorozza
És áldozatnak hozza életét.

Magyar művésznek a magyar vidéken
A dicsőség is csak gyéren terem,
Megöszül és megrokkán észrevétlen
És tengődik babéron, kenyeren.

De van egy napja, mikor néki tapsol
Minden tenyér s minden díj néki jár,
Az örök koldús egy napig király.

S míg emlékezhet holtáig e napról,
Tovább robog a kordé, a dolog,
De van egy napja, mely rámosolyog.

Japán módon

A holdat is felhő takarja néha
És elsötétül néha a nap is.
Szívem szerelme, sokszor fáj a tréfa
S borongok én a boldogságban is.

*

Hogy hűtelen vagy, jól tudom nagyon rég
És leveledet régen összetéptem,
De végső csókod ott ég ajkamon még,
Mint hó pecsét a szerelmes levélen.

*

Fejem havas már, mint a Fuzijáma,
Mely tengerekre néz magányosan,
De tövében nyit még tavasz virága
S szívemben is még olykor vágy fogan.

*

Egy régesrégi hercegnőt imádok,
Akit nem csókolt földi ajk soha,
Aki e tájon szerelemre vágyott
S e dalban él elhervadt mosolya...

Régi operett

A zenekarban bujkál, mint az erdőn
A kis madár, egy pajzán, buja dallam,
A hegedűk is fölsírnak merengőn
S egy szőke tündér mosolyog a karban.

A félhomályos nézőtér zugában
Elálmodozva nézek föl a fénybe,
A gyönyörű és talmi ragyogásra
S eszembe jut múltam szép szőkesége.

Míg gyöngyöznek a trillák és a lallák,
Föltámad bennem a tünt fiatalság,
Mikor még szín volt és fény volt az élet.

S hogy tapsviharba hal a boldog ének,
Szemem lehunyva én Őt újra látom,
Ki életem volt egykor és halálom.

Önarckép

Ez elfáradt fej mélyen meghajol már
A sors előtt, mert mindig jó a sors,
Ezt vallja Zrinyi és így zsong a zsoldár,
Szívem, te lázadó vagy s most lakolsz!

De a világi urak és hatalmak
Nem látták soha görnyedten e főt,
Mely könnyes szemmel és dalos ajakkal
Hódol virágok s őzikék előtt.

E szemek lassan, lassan ködbe veszve
Sejtik csupán a földi tájakat,
De fényt ad nékik minden égi eszme.

S amíg gyászt látnak csak a nap alatt,
Az égre néznek és már úgy ragyog
Sötét tüzük, mint hulló csillagok!

Mézeskalács

Emőd Tamásnak

Még békebeli, boldog e kalács.
Szív küldi szívnek. Emlékszem, Tamás.

A nekeresdi vásárt hallgatom
És ott vagyok a régi Váradon...

Királyné Encellánk be messze ment
S be megfogyott a régi regement.

A víg bolondból lett most bús bolond
S magyar Jóskánk még árvábban bolyong.

Piros Holnapra szürkén jött a Ma
S elhalt szívünk száz büszke dallama.

De lesz még egyszer ünnep és kalács,
Magyar szegénynek víg föltámadás.

Szív küldi szívnek e reményt, Tamás!

Lord Byronhoz

Rab népek egyikének gyermeke
Köszönt ma, szabad eszmék hőse, téged,
Kinek a sorsod szép és bús rege
És a halálod büszke örök élet!

A gögös Albion, kalmár hazád
Megtagadott, bár legjobb fia voltál
S tiéd lett minden föld s nép, mely galád
Zsarnok alatt nyög s versed néki zsoltár.

Nagy jegenyék s bús füzesek alól
Feléd száll ma e sóhaj, lázadó dal,
Mely már betelt a sok silány bitorral.

Sírodban most te meg se nyughatol,
Hisz annyi rablánc még nem volt e földön
S az ég alatt nem volt még ennyi börtön!

Rabság

E föld nekem csak tömlőcöm
És végzetem vad porkoláb,
Én túl e szűk és zord körön
Szeretnék szállni már tovább!

Oly végtelen dús a világ,
Testvéreim, szűz csillagok,
Megannyi mennyei virág,
Oly bús vagyok miattatok!

A tömlőc mélyén nyugtalan,
Ha néha elszunnyad szemem,
Szabadnak érzem már magam
Közöttetek, ott messze, fenn!

Egy másik életem örök
Zenéje zeng szívembe már
S várom, hogy e kopott, törött
Órán kis végzetem lejár.

Csak egy fáj, hogy ha majd hazám
Szabad egében szállhatok,
Tovább zokogtok a bezárt
Cellákban emberek, rabok!

Május

Vén harcos én, ma békét hirdetek,
Virággal verve meg a szíveket.

Egy új kiáltványt írok s érzem,
Hogy ez az ige egyszer tett leszen:

Ember, légy végre ember újra már,
Ne ordas farkas és halálmadár!

Nem bús robot, de boldog munka kell,
Melynél a szív bízó taktusra ver.

Új szent szövetség kösse össze mind
Embertestvérek jó reményeit!

Ez áldott föld ne temető legyen,
De kert, amely több jóságot terem!

Ember, magyar, ma még élő halott,
Legyen majális minden egy napod!

Vén harcos én, ma békét hirdetek:
Legyen szerelmünk már a szeretet!

A színpad délután

Királyi trón, mellette koldusbot,
A bot virágos és a trón kopott.

Az előtérben méla palota,
A balfenéken vérpad, kaloda.

Fönn a magasban függőkert virul,
Merengő tenger látszik messzi, túl.

Oly néma minden, mint a temetők,
Föltámadásra várnak csendben ők.

Mert jó az est, a csillár fölragyog,
Kigyúlnak a rivalda csillagok,

Fanfárok zengnek és üstdob recseg:
Tragédiába indul a sereg,

A taps viharja mennydörög, robog...
...Most kávéházban még az aktorok.

Erdélyi ibolyák

A kolozsvári kikelet szülötte
E pár száll gyöngéd, kora ibolya,
Szűz szirmukon szelíden eltűnődve
A magyar Mona Lisa mosolya.

Erdélyünk szent rögének ibolyái,
A fájó tájról méla üzenet,
Virágnyelven beszéltek, ó parányi,
De drága kincsek, hervadt kedvesek!

Kék szemetekben az erdélyi égnek
Régi derűje integet felém
És sötét szirmotokban érzem én

Az új fájdalmat. Míg vágyódva nézlek
Bús ibolyák, gyötör egy néma vád
És rátok hintem könnyem harmatát!

Prológus

Kedves Közönség, kis jóindulattal
És biztatással vedd, amit hozunk,
Kik lelkes hittel, ifjú akarattal
Művészetünk oltárán áldozunk.

Még fiatal e gárda, ó de nekünk
A fiatalság ritka, drága kincs,
Mely beragyogja minden küzködésünk
S a rögös útra rózsát áldva hint.

Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk,
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
De indulunk: a szépet, jót akarjuk
S érezzük, hogy hitünknek szárnya van!

S ha egy akad köztünk, ki a dicsőség
Fénylő egébe fölszáll, már elég;
Mi többiek majd, ó kedves Közönség,
Küzdünk tovább, míg szent tüzünk elég.

Mert érted játszunk és érted csatázunk,
Boldog magyarság, mely nem volt, de lesz,
Ha tetszik néked a mi áldozásunk,
Kedves Közönség, tapsolj és szeress!

Kísértetek

Minden múlandó és minden halandó,
De ők örökké följárnak nekünk,
Ha jó az est, kinyíl a kriptaajtó,
A szavak zára s eljő szellemük.

Orestes megjelen a bűnt idézve
És fölkel Hamlet apja s mennydörög
És fölsír Romeo szerelmi kéje
S Moor Károly lázadása, mely örök.

Minden múlandó és minden halandó,
De ők még mindig élnek s visszatérnek,
Bár alkotóik háza az enyészet.

Ha jó az est, kinyíl a kriptaajtó,
A szavak zára s eljő szellemük
S az örök titkot súgják meg nekünk!

Új kurucnóta

Tyukodi pajtásom,
Kutya világ járja,
Magyar urak lakomáját
Folytatja a kánya.

Rongyos a dolmányunk,
Idegené házunk,
Folt hátán folt mente, csizma,
De azért pipázunk.

De azért az ősi
Rebellis hitünket
Nem tagadjuk, bár az ellen
Száz pandúrja büntet!

De azért kitartunk,
Verekedve váltig,
Édes anyánk, Magyarország
Fölvidulásáig!

Esti fények

A tavaszesti égen fölragyognak
A barna felhők közt víg csillagok:
Zord életem estéjén fölcillan ma
A vágyam még,
A vágyam, mely már rég elhamvadott.

A tavaszesti rónán messze égnek
A barna árnyban víg pásztortüzek:
Bús álmaim estéjén szökeséged
Föltündökölt.
Föltündökölt s jóéjszakát üzent.

Hajnalban a naphoz

Én most szeretlek, mikor még az éjjel
Vert seregének árnya fut tova
S csak a magányos és bús jegenyének
Szűz homlokán ég fényed mosolya.

Én most szeretlek, mikor szent keletnek
Mély tengerén ring arcod, az örök
És sugaraid álmodón remegnek
A paloták és kalyibák fölött.

Még vár a hajnal, de az éj halott már,
Trillák csattognak, lombon, bokron át,
Oly dús az ég keletre, mint az oltár,
Mely várja a nagy, ősi áldozást.

Majd jön a nappal, a vásár, a hajsza,
Fölkél vackáról ember és barom.
Én most szeretlek és neved e dalban
Ezer madárral hadd magasztalom!

Japáni módon

Álmomban varjak károgtak a fákon,
Melyek tavaszi alkonyban remegtek.
Az életem is ilyen furcsa álom,
Csak egy való, hogy oly fájón szeretlek!

*

A kertben ültünk nyári ünnepélyen,
Smaragd fűvön topáz bor csillogott ránk,

Arany nap tündökölt az azúr égen
S peregtek gyémánt homokként az órák.

*

A temetőben oly furcsák a hantok,
Mikor víg napfény megcsókolja őket
S csattog fölöttük a tavaszi dalnok.
A szerelmem is ilyen temetőkert!

*

A távoli hercegnő egyre késik,
De én kék lampion mellett virrasztok.
Új holdra nézek, sóhajtok az éjig
S megcsókolok egy ismeretlen arcot!

Pécs

Nyájas Dunántúl szelíden ívellő
Áldott ölü hegyei koszorúzzák
A régi várost, melynek égbe zengő
Harangszava szent, magyar szomorúság.

A város régi, ó de örök ifjú
Remények gazdag lombjai borítják,
Öreg kapukból fiatal hit indul
És jobb jövőbe lelkenézve hírt ad.

Mecset smaragdja tör a mély azúrba,
Keresztje mellett félhold mélabúja:
Magyar, török megbékélt múltja int

S hol barna alkony bontja fátylait,
Virrasztva és vigyázva, várva vár
Víg virradást a bús "magyar határ..."

Károlyi Lajoshoz

Az életünk rövid, de a művészet
Örökebb, mint a földek és egek,
Mi elmegyünk, de a jövő kódébe
Lelkünk világa fényeket vetett.
A mi országunk nem való közétek,
Ti balga dúsak, kontár emberek,
És mégis mi vagyunk az igaz élet,

Az ősi és új s bár a szép ma vétek,
Bennünk van csak bocsánat bűnötökre:
Mi múltó üdvöt váltottunk örökre!

A rab titán

A sziklán fekszik gúzsbakötve, némán,
Mert az egekből tüzeket lopott,
A máját tépi kondor keselyűhad,
Sötét, mint sorsa és gyors, mint a végzet.
Magányossága zordon vánkosán
Ő egy dicső holnapról álmodik
És néma, mint az éj és mint a sír,
Melyből hajnal lesz és föltámadás.
Nem érzi már az évülő sebet,
Nem látja már az örvényt és a felhőt,
De éjjel, nappal, fényben és borúban
Hallgatja édes, bánatos gyönyörrel,
Amint a tenger végtelen mezőin
A szürke és ezüst habok taréján
Ős Okeános ifjú lányai
Szélcsöndben és viharban őt zokogják
És arany, ezüst és érc hangjukon mind,
Mind énekelnek, róla énekelnek.

Arany Jánoshoz

Falusi csöndben, termékeny magányban
Megint utódod lettem, nagy előd,
A nyugalomban gazdag aratás van
És én megállok csűreid előtt:

Te vagy a költő most nekem, ki messze
Viharban jártam, hol jég s vér esett.
És elpártolt a hűtelen szerencse,
Hogy káromolnom kelle az eget.

Ma visszatértem álmok falujába,
Hol ákác bólog és szunnyad a zaj
És elcsitul a balga macskajaj.

Magyar vagyok. Szegény költője árva
Derék fajtámnak s ez ma több nekem,
Mint világhír és világszerelem.

Budapest

Valami furcsa füst lebeg fölötted,
Mint áldozati füst, amely lecsap,
Sötétre mosva falakat, tetőket,
Míg annyi ember topog, szürke rab.

Itt annyi veréb páváskodva rebben
És annyi síber kúszik, mint zsvány
És annyi színész ágál nappal, este
S gurul arannyal bélelt sok silány.

Bús Babilon, azért mégis szeretlek,
Mert véreim sorvadnak sírva benned,
Gőgös szegények, árva magyarok.

Mint kis cseléd a rikító körúton,
Éhes diák a cifra úri zsúron,
Magam is benned oly kopott vagyok!

Csendélet

Öreg halálfej és egy ifjú lány
Arcképe áll az íróasztalon
És mind a kettő mosolyog reám
És mind a kettőt szeretem nagyon.

Öreg halálfej, vagy tán fiatal,
A koponyától már nem kérdezik,
Csak egy dolog, mit a koponya vall:
Ember, az élet gyorsan eltelik.

Ifjú leányfej, ő meg arra int,
Hogy az időm lejárt már, oda van
Legszebb korom, hiába minden itt,
Magam maradtam végre is, magam.

Sebaj, a művészet még az enyém:
Halál ellen orvosság s ifjuság.
Az elmúlás szédítő peremén
Letépem még egy-két vers mirtusát!

Kossuth-szobor

Alföld porában, kisváros sarában
A napban és a hóban nyugton áll,
Némán is harsog és nem bántja lárma,
Sem a tömeg, mely gyűlöl vagy csodál.

Az emberek alatta rendre járnak
S elmennek mind a temetőbe ki.
Ő áll, fölötte minden változásnak
S az évek adnak patinát neki!

Olykor felejtik és közöny fogadja,
Már meg se látják s a vásári zajba
Nem hallják túlvilági szózatát.

Ő vár nyugodtan, messze, messze nézve
Örök dicsőség nagy, mély tengerére
S leint karjával balsorsot, halált!

Régi költő

Makai Emil emlékének

Tavaszi temetőben jártam
S egy költő sírjára találtam...

Rezeda nyílik most porából,
Mint régen ének ajakáról.

Fiatal lány ült hantja mellett
És olvasott sok régi verset.

Szemében boldog könnyek égtek.
Éreztem: ez az örök élet.

A nap haját aranyba szőtte,
Nefelejcskék ég nyílt fölötte!

A költő szíve lenn a porban
Megdobbant erre porladóban.

És suttogott a rezedákban:
Eljöttél, akit várva-vártam!

Medievo

A vén barát ott guggol a sarokban
Tíz éve már, az ég derült, borult,

Derűben és borúban rójja, rójja
A trójai tízéves háborút.

Feketével, bíborral és arannyal
Kiszínezi a szálló éveket.
Künn a világban a had messze nyargal.
A Krisztus sírját vívja a sereg.

Ő ül könyvével veszteg a sarokban
És elmerül az áradó sorokban,
Melyek csatát s szerelmet zengenek.

Pogány csatát és hűtelen szerelmet.
S győzelmiért a keresztény seregnek
Fonnyadt ajakkal halk fohászt rebeg.

